

MONTSERRAT BOLDÚ POETA

He rebut una autèntica lliçó poètica per part de la poeta, que no poetessa, Montserrat Boldú. Emocions, sensacions, bellesa, subtils..., tot està perfectament explicat en un llibre titulat *Vestit de flors per a una dona nua*, molt directe, molt personal, que reflecteix, justament, la personalitat de la seva autora. Una noia amb un fort caràcter, però, també, profundament humana, emotiva, càlida, dolça i sensual com la seva poesia.

He llegit recentment que la poesia no serveix per a res.

Qualsevol expressió artística, ja sigui música, pintura o poesia, a mi, m'ajuda a viure. L'expressió "No serveix per a res" té una lúgubre connotació negativa; sembla que hagi sortit dels llavis freds d'un empresari insensible. Potser qui l'ha escrita cerca el camí cap a la felicitat per altres vies allunyades les meues; difícilment, però, ens entendriem; segurament, vibrem en diferents longituds d'ona. De què serveix contemplar els colors d'un cel ple de matisos rogencs? El contacte amb la bellesa, a mi, em fa sentir rica i agraïda. La poesia també s'escriu per denunciar situacions d'injustícia; un poema pot despertar la consciència crítica, ajudar a reflexionar.

S'ha de llegir la poesia sota dues mirades, la masculina i la femenina?

Les dones hem estat poc visibles en el món de la literatura al llarg de la història. Ha arribat el moment de parlar. Me n'adono que en els darrers anys, les dones hem après a mirar-nos les unes a les altres amb ulls diferents, fem més pinya, ens agrupem en col·lectius per fer sentir la nostra opinió. I quan escrivim, ho hem de fer també per les dones que no tenen veu, que n'hi ha.

Per què a molts lectors els costa accedir a la poesia?

S'ha de tenir el paladar entrenat per llegir poesia. Quan és art, la poesia és una delicatessen. El

«EL MOT "POETA" ÉS ETIMOLÒGICAMENT FEMENÍ. "POETESSA" GENERA UNA DISCRIMINACIÓ LINGÜÍSTICA INNECESSÀRIA»

lector de poesia s'ha de deixar seduir sense necessitat de comprendre del tot. La percepció del poema canvia segons el nostre estat d'ànim.

Aquest és un dels motius pels quals escric poesia per a infants (El gripau Estanislau... i altres poemes, Onada Edicions), perquè no voldria que quan els meus alumnes fossin adults, es perdessin el plaer que suposa llegir alguns versos de la nostra literatura.

La recent Premio Cervantes, Ida Vitale, diu que "la poesia busca treure de l'abisme algunes paraules que poden constituir el teixit de cicatriçació que tots perseguim, sense saber-ho". Ho creu també?

Tot poema neix d'una necessitat que busca en l'escriptura un auxili. Les paraules poden curar.

En el teu poemari *Vestit de flors per a una dona nua*, què intentes dir al lector?

El que volia dir, ja ho he dit; està escrit en els versos. Per si una part del missatge queda amagada, et diré que la clau es pot trobar en el primer i darrer poema. Una dona madura que decideix viure, expressar-se en llibertat i navegar amb paraules per les sensacions a nivell de pell, parlar de sensualitat, de passió i d'emocions, sol rebre crítiques si es mou en ambients

conservadors; aquestes crítiques solen venir de persones que no han viscut mai el goig del desig màxim: "Sóc un clatell que s'exposa als savis". En aquest recull, en el poema final, hi ha la decisió de trencar les cadenes que de vegades porta la passió, i nedar cap a l'horitzó, cap a la llibertat.

La poesia que escris està vinculada al teu món interior?

Els poemes que escric no són la meua autobiografia. La meua vida no és interessant per ella mateixa. Els poemes, sovint, portem una disfressa; ensenyem de nosaltres mateixos el que volem ensenyar. M'agrada explorar les sensacions que provoquen les paraules. La poesia és un espill, intentes que el lector es trobi a ell mateix, es faci protagonista d'uns sentiments que no li són aliens del tot. La poesia et dóna la llibertat d'imaginar i de ser, de visitar altres maneres de sentir i de viure. El que m'encanta de la poesia no és la mètrica en si, sinó la combinació de paraules que creen una realitat que em commou. Tot i això, necessito que els poemes que escric tinguin un ritme.

Com veus l'estat de la poesia, en aquests moments, a les Terres de l'Ebre?

En aquests moments diria que a les Terres de l'Ebre estem vivint un

esclat poètic. S'escriu, es recita i es publica. Ha crescut el nombre de recitals, lectures públiques de poesia i assistència a aquests actes. Un altre tema seria si es venen llibres de poesia... Aquí m'agradaria parlar del col·lectiu Dilluns d'arts al Forn, un col·lectiu obert de gent interessada en la cultura, en l'art. Ens trobem el 1r dilluns de cada mes al Forn de la Canonja de Tortosa. Allí compartim, ens coneixem i sabem el que es fa i es desfa per les nostres terres.

A una illa deserta, t'emportaries un poemari de Gustavo Adolfo Bécquer o un de Salvador Espriu?

A Bécquer no caldria que me l'emportés, perquè als 15 anys em sabia de memòria les "Rimas". Les "Leyendas" em van agradar força. No renegaré mai de Bécquer, que quan era adolescent em va fer sentir emocions molt intenses! Recordo un exercici molt interessant que ens va proposar un professor de Literatura, dos poemes que, en teoria, volien dir el mateix, però l'un era de Bécquer i l'altre d'un poeta mediocre. No he oblidat mai la lliçó. No tot el que s'escriu és bo. Ens cal haver llegit molt i continuar llegint per anar polint el nostre criteri literari. M'emportaria el poemari de Salvador Espriu. Em fas unes preguntes...